

gerne greb til, naar han ikke vidste andet at sige. Han fortalte lidt om sine Farter i Donau-deltaet og langs Sortehavskysten, dengang han et Par Uger havde eventyret sig frem i aabne Sandbaade, oftest i et forrygende Vejr og med Fare for at blive nappet som Spion.

Det var forsaavidt et uheldigt Indfald af ham, som Inger ved disse Fortællinger kom til at mindes noget af det, Moderen havde meddelt om ham, nemlig, at han i alle Henseender skulde være en uvederhæftig Person, hvis Ord aldeles ikke stod til troende. Hun vidste ikke, hvorfra Moderen havde sin Viden; men hvad han her fortalte, lød unægtelig ret utroværdigt, og saa havde han ovenikøbet fortalt hende det engang før. Hun kom derved til at tænke paa, hvad stort Hofjægermesterinden i Grunden kunde se i ham, — for hun talte jo stadig om ham som et saa begavet Menneske, hvis Udvikling blot havde faaet en skæv Retning. Hun syntes nu, naar hun sammenlignede ham med . . . hun vilde aldeles ikke tænke paa sin Fader . . . men med de andre betydelige Mænd, der kom hjemme i Præstegaarden, at han da gjorde et endog meget uselvstændigt Indtryk. — Men han var vist et Menneske med voldsomme Lidenskaber; og saavidt hun havde kunnet forstaa paa Hofjægermesterinden, var det ogsaa det, der havde ført ham paa Afveje. Hun havde derfor ofte tænkt paa, at hans